

Megjelenik minden szerdán

Egy szám ára 50 fillér

A Szamár

Szerkesztő SZENDS BÉLA
Művészeti szerkesztő KÖBER LEÓ

1918 március 6.

II. évf. ■ 10. szám

A Szamár autogramm-délelőttje

Kóber Leó

A Szamár autogramm-délelőttjén Krausz Simon és Lánzy Leó egy korona lefizetése ellenében bármely összegről szóló váltókat aláírnak.

azamár

legközelebbi különszáma :
Csak felnőtteknek!

ARANYLEGENDA

Saint Cyr komor kolostorában
Kilenc nemes kisasszony élt,
S a franciák vitéz királya
Egy reggel hozzájuk betért;
Fogadták méltó tisztelettel
Az ország és a trón urát,
Kilenc nemes kisasszony zengett
Hozsánnát és alléluját,
Hozsánnát és alléluját.

Frankhon vitéz király-urának
Tetszett az ünnepeltetés:
— „No lám, Saint Cyr kolostorában
Példás a nőneveltetés!
Valóban szüzi tisztaságot
És jámborságot leltem itt:
Bibornok-érsek úr adassék
Kilenc arany kendőt nekik,
Kilenc arany kendőt nekik!”

És lám, a legszendébb kisasszony
Megállt a bölcs király előtt:
— „Köszönjük, Sire, a drágalátos
Kilenc királyi keszkenőt;
Az Úrtól épp kilenc babuskát
Rendelt az érsek úr nekünk, —
Igy hát kilenc kendőből éppen
Kilenc kis pólyát köthetünk...!
Kilenc kis pólyát köthetünk...!”

Emőd Tamás

Drága a gőzfürdő

A gyönyör egy neme
Jár át,
Ismét felemelték a gőzfürdőjegyek
Árát.

Az ember most már ne is fürössze
Testét a pörét
Felesleges. Hisz már a pénztárnál
Lenyuzzák a bőrét.

Harry Russel Dorsan
a nyugati harctérről.
Irta:

Szomorý Dezső.

Lássuk a szerzót!

Egy kis bolt története.
Irta:

Molnár Jenő.

Major Henrik
Misilló királysága.
Irta:

Kassák Lajos.

Julia:

Csontu

Az
átalakítá
tak. Min
igazgató

Ambrus Zoltán álma

Major Henrik

Julia: Bayor Gizi... Romeo: Bayor Gizi... Hamlet: Bayor Gizi... A sugó: Bayor Gizi... A portás: Bayor Gizi.

Csontvázak a Várszínházban

Az ujságok megírták, hogy a Várszínház átalakítása közben elásott csontvázakat találtak. Mint értesülünk, e csontvázak közül az igazgatóság többet azonnal szerződtetett; ezek

a nyári szezon folyamán bakfis-szerepekben fognak fellépni a Várszínházban. A többitől kiderítették, hogy azok fiatal írók csontvázai, akiknek Ambrus igazgató ezelőtt kétszáz évvel megígérte, hogy a darabjukat a legrövidebb időn belül színre fogja hozni.

Gazdagodjatok meg!

Vatirikus, Kubisztikus, Linkologra regény.

Ista Pini Lypela

Rajzolja: Major Heuné

Én már legjobb szeretnék tul lenni rajta, hirtelen meg szeretném ölni. De érzékeny szívű női olvasóim tiltakoznának ez ellen. Tehát meg kell házasítani.

Tudnak talán egy jó parthiet a számára? Appardon, még nem is ismerik, csak a jószívűségét és a könnyelműségét, mert csak könnyelmű ember dob oda a koldusnak tiz koronát. Vagy a nagyon gazdag ember.

De ha Gerő gazdag ember, akkor nem kell neki parthie, hanem elveheti a maitresseét is feleségül. Ez is érdekes volna, csak az a lesújtó a dologban, hogy pinkafői Link Gerőnek nincs pénze.

Nem akartam ezt a titkot ilyen hamar elárulni, de kérem, ne mondják meg senkinek, főként nem a regényben szereplő embereknek, akik egytől-egyig azt hiszik, hogy Gerő gazdag ember.

Igy mindjárt az a Magdaffy Vera nevű kis színésznő is, aki a saját két özike szemével látta, amint Gerő odaadta a koldusnak Popovics kormányzó aláírását.

Vera úgy tett, mintha nem vette volna észre a fejedelmi alamizsnát, Gerő pedig úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy Vera észrevette a tiz koronát. Ennélfogva mindaketten előre siettek és a tizedik lépés után megszólították egymást.

— Olyan ismerős maga nekem — nevette Vera.

— Művésznő, hát nem emlékszik? A Füst Kabaréban?

— Úgy-e maga huszártisztekkel volt ott?

— Na lássa, hogy emlékszik! — felelte Gerő, aki soha életében nem volt ott huszártisztekkel, de ezt a világeért be nem vallotta volna.

Most már mint jó ismerősök mentek egymás mellett.

— Hová megy? — kérdezte Gerő.

— Be a kabaréba.

— Elkísérhetem?

A kis nő titokzatosan felelt:

— Nem tudom.

— Miért nem tudja?

— Azt csak nem fogom magának mindjárt bevallani, hogy a gróf agyonütne, ha meglátna minket így együtt?

— A Laci?

— Honnan tudja? — kiáltott föl Vera meglepetten.

Gerő diszkrétan mosolygott. Ő csak egy nevet mondott taláalomra és mindjárt eltalálta. Vera is mosolygott, mert ő is hirtelenében kitalált egy nevet. Eleven grótot a Füst Kabaré még nem tisztelhetett a falai között. Volt egy meggazdagodott bőrkereskedő, aki grófnak adta ki magát, de róla mindenki tudta a kulisszák mögött, hogy igazi neve: Hlavács. Mindaketten föllentettek tehát és egész beszélgetésük célját csak oly két pesti

ember tudná megérteni, akik be akarják egymást csapni.

Gerő hirtelen a színésznő karjába fűzte a magát. Vera úgy tett, mintha meghökkenne és zavarában még jobban a hóna alá szoritotta Gerő karját és tovább

VIII.

Semmi, semmi, kedves olvasóm. Ne ijedjen meg, hogy váratlanul új fejezetre bukant, holott az előbbi mondatot még be sem fejeztem. Meglepetésekre dolgozik a regényíró.

És Emke, a detektívesoport vezetője a földalatti villamoson még jobban odasimult Magdaffy Vera mellé

— Lássa, Verácska, így szeretem az életet, ha nem borotvátlan, ijedt szemű, remegő és pálinkaszagú betörőket kell vallatnom, hanem a maga nefelejték szemébe tekinthetek.

A Gizella-téren kiszálltak a földalatti kocsiából, amely aznap este az utolsó érkező vonat volt és úgy tettek, mintha kifelé mennének. De Emke egyszerre visszafogta a leányt.

— Itt a titkos ajtó, — suttogta — itt besurranunk.

A végállomásnak a Duna felé eső részén egy kis ajtó volt, amelyet a faltól alig lehetett megkülönböztetni és amely egy titkos gomb megnyomása után magától kinyílt. Teljesen sötét, földalatti folyosóba jutottak és csak tapogatózva tudtak előrejutni. Tiz perc múlva így szólt Emke:

— Hallja azt a különös zúgást a fejünk felett?... Ezek a Duna hajjai.

Néhány lépést mentek előre, akkor Emke hirtelen a földre világított villamos botlaku lámpájával, a földre hajolt és onnan fölvevett egy szattyánbőr-tárcát. Nem szólt egy szót sem, hanem zsebrevágta a bőrtárcát.

Vera nem lett volna nő, ha a kíváncsiság nem ébredt volna föl benne.

— Mit jelent ez a tárcá?

Emke nem felelt semmit, mély hallgatásba burkolózott és csak hosszabb idő múlva szólt meg:

— Megérkeztünk az Alagutba. Itt kinyitom az ajtót, egy pillanat alatt kinn kell hogy legyünk és minden feltűnés nélkül a járókelők közé kell vegyülnünk.

(Folytatjuk.)

Béke=felvételek

Kóber Leó

A feltámadt bálitudósító: Kiss Cencike, Varga Bocika... Pardon, nagysád isvel vagy y-nal írja a Bocikát?

Remélem ez az első és utolsó tavaszi költemény

Az 1918. tavaszi idényre szabadalmazva. —
Utánnyomás tilos. — Copyright by A Szamár.

Akármit is mond a naptár,
Konstatálni kell ezennel,
Hogy a tavasz megérkezett.
S remélem, hogy itt marad.

Megjelent a pesti utcán
Már az első hóvirág is,
Ah, mily báj, milyen poézis,
Árulja több vén banya.

A nők szebben mosolyognak
És nincs boszorkányság ebben,
Mert hidegtől vörös orrhoz
Rosszul illik a mosoly.

A csinesilla és a szilzskin
És az ál-kékróka szörme
Katzterhez mennek nyugodni,
Mint Grábe a veterán.

Ez a létnek méla titka,
Hogyan lesz a nagyvilági
Télbundából tavasszal
Zálogházi cédula?

Mindazáltal kijelentem,
Örvendezek a tavasznak,
Hát ön, kedves polgártársam,
Mondja, kérem, nem örül?

Elárulom, örömömben
Fellelhető némi önzés:
A költőket megelőztem
Fejhosszal, mint Moskovitz.

S így ajánlhatom nyugodtan,
Hogy a többi tavaszt zengő
Költeményt a Zöldségközpont
Gyorsan requirálja el!

(Zoltán Andor.)

Egy vén színésznő sóhaja

Napról-napra jobban fogy

Reményem.

Most már a béke is szerződést kapott...

De én nem.

A milliárdos

Irta: Paulini Béla.

K. F., G. A., M. J., B. F. és H. S.
humorista uraknak ajánlom.

Egy hely üresen is maradt, mindössze ketten ültünk a felszakaszban. Ily nyugati kényelem, ma nap, nagy boldogság.

Ahogy elhagytuk a budai alagutat, utitársam, egy elegáns, simára borotvált ifju ur, így szólt:

— Kártyázzunk!

Kívánságát annyi határozottsággal adta elő, szávaiban oly erős akarat nyilvánult meg, hogy meg sem kíséreltem ellentmondani. Holott sohasem voltam kártyakedvelő, legnagyobb mérközésem: egyszer negyvenhat órán át játszottam ferblit, igaz, együltőhelyemben. (Kész nevetség, ama szenvedélyességhez mérten, amely megkapta ősapáinkat, amikor elkezdték üzni a négy-disznót.)

Finom selycepapirosba csomagolt kártyát tett elém.

Kivettem tizkoronát apróban és adtam a bankot. Nyertem, minden tétet megnyertem. Utitársam hét korona ötvenet veszített, kisebb részletekben.

— Csudálatos szerencséje van Önnek! — jegyezte meg. — Még ilyet nem is láttam. Ha nem volna olyan becsületes képe kegyednek, azt kellene hinnem, hogy csal. No de semmi! (Hanyagul legyintett).

Kevertem, osztottam.

— Bank! — kiáltotta.

Vesztett.

— Pillanatnyi türelmet kérek, — szolt és előhuzott a belső zsebéből egy duzzadt vászonborítékot. — Az aprópénzem már elveszett. Legyen szives, adjon vissza kettőnegyvenhatot.

Keskeny, fehér papírlapot nyujtott felém.

— Mi ez? — kérdeztem.

— Husz koronás! — felelte fölényesen. —

Csak még nem kész. Négy fillér ára festék hiányzik róla. De azt levonhatja.

Meredten néztem rá. Gondolkoztam. Nevessek, vagy pofonússem. Nagynehezen nyugalmat erőltettem magamra és mondtam:

— Ön viccel velem! De nagyon jó vicc, hehe, kitünő, hahaha, elmesélem otthon a gyerekeknek... Hát jó, hagyjuk abba, elég volt, nem azért nyultunk kártyához, hogy lenyuzzuk egymás főret.

Utitársam elvörösödött és hevesen felugrott:

— Pimasz! — hörögte rekedten, — most már kibuvót keresel! Már abbahagynád? Neked elég volt, tudom, persze, az utiköltség már megvan. De nem! El nem viszed a pénzemet, szárazon, te laci-betyár. Folytatni! Tovább!

Hogy szavainak nagyobb nyomatékot adjon, revolvert szedett elő és kitette maga mellé:

— Majd elbánok veled, te sipista!

Hajam égnek meredt: egy örült. De szerettemre gondoltam, akik aggódva várnak odahaza, a kicsi nádfődeles állomáson, négylovas hintóval. Folytatam a játékot.

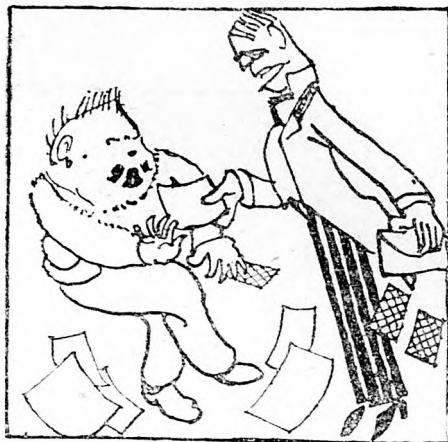
— Bank! — mondta.

— Huszonegy! — mondtam én.

— Tizennyolc! — mondta ő. — Vesztettem, adj vissza száz koronából.

Idegesen előcibált egy szelet fehér papírt, de nagyobb, mint elsőzben.

Látta, hogy habozom, keze a revolvert kereste.

— Adj vissza, te gazember, — mordult rám, — örülj, hogy nyersz. (És fogait csikorgatta).

Itt csak ravasz fondorlat segít, véltém. Veszteni fogok.

— Tizenöt, — jelentettem és eldobtam a lapot. — Vesztettem.

— Nyolc! — vágott vissza és mutatta, hogy két felsője van, meg egy alsója. (Isten és ember előtt — nyolc).

— Nyolcra nem lehet megállani! — tiltakoztam. — Tessék bevágni!

Felugrott, arcomba vágta a kártyát.

— Bitang! Még ő csinál szabályokat! Mi közöd hozzá, mikor állok meg, hol állok meg? Örülj, hogy nyersz! Velem ne törődj! Hagy menjek tönkre! Legfeljebb minden átuszik hozzád, te rabló!

Teljes iv papirost vont elő, meglebegtette, elém dobta:

— Adj vissza egy ötezresből!

Láttam, hiába minden fufang. Könörgésre fogtam a dolgot. Majdnem sirva fakadtam.

— Hagyjuk abba, drága uram, — rimáncodtam. — Én sohasé játsztam ilyen nagyban. Meg visszadni, ekkora pénzből, nem is tudok.

— Jó, hát befejezzük, — adta beleegyezését, — de ezt még kifizetem. Nem akarok piszkos adósságot. Adj vissza kétezerből, ha ezt nagyollod!

Az ívet kettétépte.

— Kétszázötven korona van a tárcámban mindössze, — mondtam félösen.

— Mutasd!

Megmutattam.

— Jó, adj vissza ezerből.

— Még így se futja, — erőlködtem.

— Nem baj, a többi festékre... Legalább elmondhatod otthon, a kis piszkos kaszinódban, hogy egyszer játszottál egy igazi ural.

— Bu—da—fok, dé—li—vas—ut! — kiabálta a kalauz a vonat előtt.

— Én itt kiszállok, — szolt felugorva utitársam és sietve kapkodta össze holmiját. — Visszamegyek a villamossal Pestre. Sokat elnyertél tőlem, te huncfut! Hiányzik. Be kell mennem megint a bankba. Szervusz!

Ahogy a vonat lassan, ismét megindult, még egyszer láttam játszótársamat.

Ablakom alatt ment el s pillanatra meg is állott.

— Mikor adsz revansot, öreg betörő! — kiáltott felém. — Irj, ha feljössz!

Arcán, izgalomnak már nyoma sem volt. Csodálatos, teljesen épeszü ember benyomását keltette.

Két hónap!

Pál Hugó

Gondos anya: Ezt a nadrágot két hónap alatt kinövi a fiam...
Kereskedő: Csak nem tetszik képzelní, hogy ez a nadrág két hónapig eltart?

BESZÉLGETÉS

a csoda=gyermekoperáról

vagy: az a Korngold nekünk ilyen fiatal

INTERJU A MESTERREL

A dada azt mondta, várjak egy kicsit, a mester éppen egy Esz-dúr szimfóniát fejezett be és most tisztába kell tenni. — Le kell tisztázni a szimfóniát? — kérdeztem. — Nem, felelte, a mestert kell le-tisztázni, megint túlságosan szabadjára eresztette a fantáziáját és ilyenkor sürgősen fehérneműt kell váltani. Beléptem a dolgozószobába. A mester hátradőlt bölcsőjében, könnyed fejbiccentéssel üdvözölt és balkezét utánozhatlan közvetlenséggel a szájába dugva, megkérdezte, hogy mit óhajtok. Leküzdöttem elfogultságom.

— Mester, mit szól a Violanta című operához?

A mester kivette szájából a balkezét és helyette avval a szélesívű gesztussal, mely a nagy zseniket olyannyira jellemzi, a jobb lábát kezdte szopogatni. Legyintett.

— Ugyan hagyja kérem. Ez a Korngold Erich Wolfgang egy vén hülye. Egészen kiírta magát. De hisz ez természetes. Tizenhét éves korában az ember már

nem írhat valamirevaló dolgot. Nem értem, mit akarnak ezektől az öreg paralizikusoktól, akik csak elveszik a levegőt a fiatal generáció elől...

— Ó mester, — mondtam — ön igazán nem panaszkodhatik.

A mester keserűen mosolygott. Most kezdenek elismerni, amikor idestova három hónapos leszek — most, alkotó erőm alkonyán...

— De az istenért, mester — kiáltottam rémülten, — gondolja meg, hogy Beethoven ötvennégy éves volt, mikor a „kilencedik”-et befejezte...

— Na, úgy is néz ki, én mondom magának. Én, uram, hathetes voltam, mikor a kilencvenedik szimfóniámat befejeztem, Opas 4871.

— Óriási! És mikor írta a legelső művét, mester? — kérdeztem.

A mester elgondolkodott.

— Az első művem — már nem emlékszem rá pontosan, nagyon régen lehetett... Ja igen, tudom már, egy rövid szonáta volt a szerelemről. Hogy mikor írtam, várjon csak... Most három hónapos leszek, három meg kilenc az tizenkettő — igen, pont egy évvel ezelőtt írtam, akkor fedezett fel a papám — ajjaj, régen volt, tudja, akkor még érdekelték a nők...

(Cs. I.)

Irok egy vigjátékot

— Levél a szerkesztőhöz. —

Mélyen tisztelt Szerkesztő ur!

A napilapokban azt olvastam, hogy Halmos Izor, a kitünő mécenás kétezer koronát adott a Nemzeti Színház igazgatóságának, hogy ebből egy egyfelvonásos színdarab pályázatának nyertesét megjutalmazza.

Miután szerény hivatalnok ember vagyok, aki még sohasem érzett magában akkora merészséget, hogy Shakespeare vagy Drégely Gábor mesterségébe belekontárkodjék, eddig csak hallgatólagosan vettem tudomásul Halmos ur pályadíját, de távol állt tőlem, hogy magam is a pályázatban való résztvevésre gondoljak.

Közben azonban történt velem valami és most tisztelettel bejelentem, hogy én is irok egy vigjátékot.

Irok pedig azért, mert szülőim, akik semmit sem tagadtak meg tőlem, gondos nevelésben részesítettek és már kora ifjúságomban rászoktattak a cipőviselésre. Ez pedig azóta oly megszokássá vált nálam, hogy még ma sem vagyok képes róla lemondani. Így ért utól a háború s a cipő árának — a szerkesztő ur által is ismert — megdrágulása. Mielőtt tehát rátérnék a tárgyra, csak épp annyit jegyzek meg meg, hogy amikor egyetlen pár cipőm is végképp elkopott, elhatároztam, hogy elmegyek egy cipészhez és rendelék nála egy pár újat. Miután azonban azt is hallottam, hogy ma egy pár új cipőnek két-háromszáz korona az ára, előzőleg óvatosan beszereztem az ehhez való bőrkellékeket.

Ezek után pedig következék az, amiről tulajdonképpen írni akarok.

Tehát elmentem a cipészhez és illő tisztelettel előadtam, hogy miért kerestem föl.

A mester leereszkedően fogadott s miután meghallgatott, így szólt:

— Egy cipő manapság az én műintézetemben 280 koronába kerül. Tudja ön ezt?

— Tudom, mester, — feleltem az árt megillető reverenciával meghajolva — és épp azért kerestem föl az ön műintézetét.

A mester tudomástvevően biccentett a fejével, aztán így szólt:

— Nagyon helyesen, tisztelt uram, mert itt legalább becsületesen szolgálják ki. Cégem nem drágítja az árt, segédeim jól munkálják meg az árut és higgye el, ha ma cipőt készíték, nem magamért teszem, hanem szociális okokból.

— Szociális okokból? — kérdeztem csodálkozva.

— Ugy van, mert szegény alkalmazottainknak kenyeret kell adnom és én boldog vagyok, ha a cipőkön annyit keresek meg, amiből az ő munkabéruket megfizethetem.

Ezek után a mester kivett a zsebéből egy Regália Medeat s miközben a végét leharapta, így folytatta:

— Hogy pedig ne higgye, hogy ez csak holmi üzleti fogás, ime elmondom önnek, mibe kerül nekem a nyersanyag. Mindenekelőtt a talpbőr. Tudja-e uraságod, hogy mi a talpbőr s ha tudja, milyen ázsiót kell érte az árdrágítónak fizetnem?

— Tudom.

— Aztán itt a felbőr. Tudja-e uraságod, milyen lehetetlen helyekről huzzuk ma le a felbőrt s ha lehúztuk, mit kell ezért lelépési díjért lerónunk? Aztán a kéreg, a gomb, a csiriz, a cérna, a bélés, a szög és minden egyéb, amiről nem is beszélek. Tudja ön mind ezt?

— Tudom.

— Nos, ha tudja, elhiszi-e, hogy

nem keresek a 280 koronán egy fityinget sem?

— Elhiszem, — feleltem boldogan, hogy végre szóhoz jutottam — és éppen ezért bátorkodtam önnek az összes szükséges bőrkellékeket természetben elhozni. Remélem, hogy ezekután — ismerve puritán elveit — nem fog sokba kerülni az elkészítendő cipő.

A mester egy másodpercig megdöbbenve nézett rám s aztán így szólt:

— Ön tehát elhozta a kellékeket?

— El, — feleltem boldogan.

— És ezekután arra kíváncsi, hogy mennyibe kerül a munkadíj?

— Arra.

A mester végighuzta nadrágján a kénes gyújtót, rágyújtott a szivarra és így felelt:

— Ötszáz koronába.

— Ötszáz koronába? — kérdeztem megdöbbenve. Dehát hogy lehet ez?

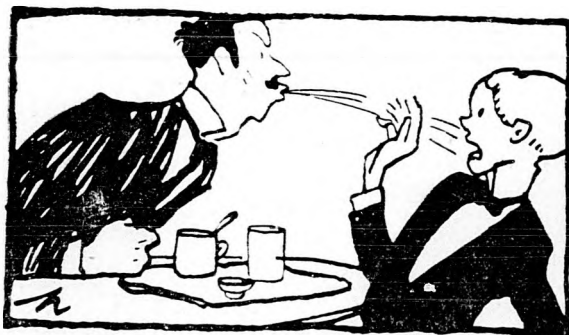
— Ugy lehet, — mondta a mester hidegen, — hogy ha a saját bőrürumát önzetlenül, tisztán a szociális cél érdekében dolgozom föl cipővé, akkor ugy illik, hogy azon, amit a vevő hoz, végre én is keressek. Elvégre nekem is kell valamiből élnem, vagy mi az ördög!

Ezek után, mélyen tisztelt szerkesztő ur, nincs más hátra, mint hogy ezt az esetet a szükséges ötszáz korona megszerzése végett egy egyfelvonásos darabbá földolgozzam és pályázzak vele a Halmos-féle jutalomra. Miután azonban az ilyen ügyekben kissé járatlan vagyok és nem is tudom megítélni, hogy a téma humoros, vagy tragikus földolgozást követel-e, azt gondoltam, hogy mélyen tisztelt szerkesztő urhoz leszek bátor fordulni némi utbaigazításért. Remélem, hogy mint régi előfizetőjüktől nem vonja meg ezt.

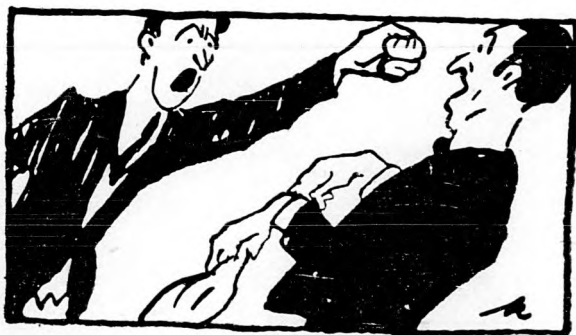
Becsés válaszát előre is hálásan köszöni.

(Villa)

B • É • K • E • F • E •

— Disznóság! A hab nem friss!

— Pincér! Császárszemlyéket hozzon és ne kifliket!

nes

A modell

Irta: Lakatos László.

Boskovitz zseni volt. Kell, hogy legyenek ilyenek is. Ha a világ nem lehet el — például — fogorvosok nélkül, akkor — nyilván — nem lehet el zsenik nélkül sem. Boskovitz zseni volt és festő. Kis zseni volt, de nagy festő. Rövid pár esztendő alatt több modellt halmozott fel, mint a halhatatlan Michel Angelo egész hosszú és áldott életén át. Boskovitz utolsó modelljét Böskének hívták. Ez egy tizennyolc esztendő kis lány volt, egy pikáns arcú, mandulaszemű, csacska lelkületű gyermek.

Amikor Boskovitz egy szinte már hat hétig is eltartó örökkévalóság után végleg elhagyta modelljét, Böske elhatározta, hogy öngyilkos lesz. A katona a harc-téren szeret meghalni, a modell a műteremben, ahol őt esetleg megfestették is, nem csupán szerették. Azon a tavaszi délelőttön, hogy a mester elment hazulról, a szegény kis modell felkuszott a műterembe, amely egy Damjanich-uccai ház ötödik emeletjén terült el. Szép tavaszi délelőtt volt, a napsugarak szinte bezúrták a műterem hosszú üvegtábláit. Böske szívére mondhatatlan szomorúság ült. Borus tekintete még egyszer végigfutott a szőnyegeken, apró faszobronkon, festékes skatulyákon, eseteken és a vásznakon is, a hófehér szűz vásznakon is, amelyeket ez a renyhe és szórakozott zseni, Boskovitz, már esztendők óta elfelejtett legalább egy vonallal, vagy

ha csak egy színfolttal is halhatatlanná tenni. Boskovitz nem szeretett dolgozni, mert ő inkább a nőket szerette, Böske nem szeretett élni, mert őt már Boskovitz nem szerette.

És a leány határozott. Bár világéletében modell volt, annyit mégis tudott, hogy a festékek, amelyekből a halhatatlan műemkek lesznek, egytől-egyig halálos mérgek. Mind azok. Nehezett lélegzett — ha akarom sóhajtás volt — és szájába vett egy pemzlit, amelynek végén vastagon ragadt a mohazöld festék. Keserű volt, olajos. Böske, bár szegény lány volt, már evett életében jobbat is, de aki meg akar halni, az nem fázhat az élet utolsó deszertjétől. A kis modell hátran elfogyasztotta a mohazöld festéket, azután skatulyából megevett egy pogácsára való kerek rózsaszín festéket, ez különösen émeletítő volt, de még ennél is jobban esiklandozta gyomrát, ami utána következett: az ultramarin kék. Mégis rendületlenül folytatta munkáját. Az elhagyott modell festékekkel akarta magát halálra enni. Egy óra múlva ugyan még élt, de akkor már gyomrában voltak a szivárvány összes színei.

Amikor Boskovitz hazajött, a lány a diványon feküdt, lehunytt szemmel, krémszínűvé vált mozdulatlan arccal. Göresös kis ajka fehér volt, egész teste merev és már szinte hideg. Boskovitz megijedt. Sirt, sikoltozott, a plafondt nézte, majd ecetes rongyot hozott. A szédült kis modellt felültette a diványon, hátát megköpögtatta, száját felpeckelte. Még

valamit keresett Boskovitz, de mert azt hirtelen nem találta, egy hófehér vásznat tett a leány elé, egy vásznat, amelyre már őt év óta készült valami szépet és nagyot vetni.

Fertályóra mulva a modell már egészséges volt és bődög. Boskovitz megrendülten és könnyezve tekintett maga elé. Hirtelen, amire eddig ügyet sem vetett, ránézett a vászonra. Istenem... ezek a színek, ezek a foltok, ez a keveredés. Hiszen ez egy kész műremek, egy tökéletes és teljes kép, egy modern chef d'oeuvre.

— Micsoda tájkép! — lelken-dezett a bődög festő, majd az életbe visszatért Böskét keblére ölelvén, így ujjongott:

— Te leány!... Te leány!... Tudod, hogy mit műveltél...

— Meg akartam halni... Nem sikerült, ó jaj!

— Dehogy is, dehogy is. Remekket alkottál, tökéletes remeket. Te leány, tudod-e, hogy te micsoda egy csoda vagy. És ha már Munkácsyt is zseninek nevezik, minek hívjalak akkor téged... a gyomrod... ó a te égő és zseniális bensődet.

Aki pedig nem hiszi el, hogy így volt, az menjen ki a Műcsarnokba. A kép ott függ a tárlaton és eddig csak három aranyérmét nyert, Boskovitzot tanárnak nevezték ki az Akadémiára. De azért Böske is karriért csinált. Büffelány lett belőle az orfeumban. De sajnos, már nem fest, csak iszik. De azért ehhez is ért.

É · T · E · L · E · K

— Gazember! Harminc pár negyvenes cipőből hogy tudjak választani?

— Nézze, házmester ur, kapupénzem nincs, de hoztam a szerkesztőségből fel-tucat operaszabadjegyet.

Köber: Leo.

Énekesnők hatvan éven felül

Kelen Imre.

- Azt tapasztaltam, hogy a nők hat van éven felül különös hajlamot mutatnak az énekre.
- Hol tett szert tanár ur ilyen különös tapasztalatokra?
- A Magyar Királyi Operaházban.

EGY IRODALMI SZARKA VÁDBESZÉDE

Tisztelt Esküdtbiróság!

Azon kezdem, hogy én nem is követtem el irodalmi tolvajlást. Mert tolvajlás-e az, ha egy idegen munkában ez áll (olvas): „ugy tetszik nekünk, hogy...”, én pedig azt írom: „ugy tetszik nekünk, miszerint...”? Tudniok kell, tisztelt esküdt uraim, hogy a „hogy”-ot és „miszerint”-et egész korszak választja el egymástól. Kossuth Lajos például sohasem használta a „hogy”-ot, mindig „miszerint”-et írt, ép úgy, mint én. Ha pedig ilyen gyökeresen eltérnek az idegen munka szövegétől, akkor már az én szövegem nem plágium, hanem egyéni, eredeti alkotás és vagyok olyan hazafi, mint Kossuth Lajos.

Igen, én vettem át forrásműveket idegen munkákból, de tessék meggondolni, hogy a szellemi alkotás is olyan, mint az ember: forrásra szorul, itatni kell, hogy nőjjön. Azért, mert egy csomó vastag könyvet elolvastam s azok leglényegesebb sorait a művemben összegyűjtöttem, csak jutalmat érdelek, mert fölöslegessé tettem polgártársaim számára, hogy ők is elolvassák azokat az unalmas vastkos köteteket. Ez bűn? Hiszen ez érdem. Sőt annál nagyobb érdem, mert még csak azzal sem fárászom az olvasót, hogy mindenütt kénytelen legyen megjegyezni magának, hogy

mely sorokat kitől és milyen című munkákból vettem át. Nem idéztem sehol az idegen szerzőket az olvasó iránti gyöngédségből, másrészt az izzó hazafiasságnak abból a parancsából, hogy a mai papirhiány idején egyetlen fölösleges sort ne tömjek a könyvembe.

Nekem, bevallom, krónikus májbeteg van, tisztelt esküdt urak, nem bírom az izgalmakat. Ezért ezt a kérdést nem is az esküdtbiróság elé akartam vinni, hanem tudományos szakbiróság elé, amely az ilyen ügyeket zajtalanul intézi el. A szakkérfiak ugyanis rég megállapodtak abban, hogy egymás munkáiból minden lelkiismeretfurdalás nélkül vehetnek át annyit, amennyit épen az eredeti kötetük terjedelme megkövetel. Ezek a tudományos szakkérfiak nem tették volna ilyen súlyos próbára megrongált egészségemet.

Én hazafiasságból cselekedtem és gondolkodjak meg, esküdt urak, hogy ha engem elítélnék, én nem írok többet és akkor ki fogja a jövőben végigolvasni önök helyett azokat a vastkos, nehéz köteteket.

Kérem, mentsenek fel, — azaz, hogy izé, azt akarom mondani: itéjlék el ezt a vádlottat, aki az én tiszta jellememet megrágalmazta. Mert tudják meg, hogy ennek az embernek a lelke tele van sötét gyűlölettel. Ez az ember egy bolsevik, aki engem le akart ütni azért, hogy elvegye tőlem azt a szellemi vagyont, amit a művemben innen-onnan becsületes munkával összegyűjtöttem. (Halasi Andor.)

A * J * Á * R * S * A * M

Vannak emberek, akik az életet csak társasviszonynak tudják elképzelni. Nem csak akkor, mikor megnősülnek, szerelmeskednek vagy barátkoznak, hanem az élet egyéb viszonylataiban is, üzletben, vállalkozásban a munkakedvük és serénységük csak akkor éli ki magát igazán, ha társuk van. Ilyenfajta ember volt Frommer Keresztély is, hivatása szerint fűszerkereskedő, aki már legzsengőbb ifjúsága óta minden formájában rajongott a társasviszonyért. Mikor pedig a Kmetty-utca és Bajza-utca sarkán először önállósította magát, ez az önállóság is társascégen alapult. A Fromm és Tábor cég vegyes és csemegekereskedés azonban fölötte rövid életű volt s a zavartalan társaságukat a hitelezők bontották szét.

Ez azonban korántsem rendítette meg Fromm Keresztély hitét a társas viszony kitűnő előnyeiben s rövid időn belül egy újabb társas alakulatban szerepelt a neve, ez alkalommal kísérletképen: hátul. „Kovács és Fromm” ragyogott most a cégtáblán, de a gyarmatáru kereskedés lelke Fromm ur volt.

— A társam — mondotta minduntalan és hivatkozásul, ha valamit tenni akart, sőt ha valamit nem akart tenni. A társam: mondotta megnyugodva akkor is, mikor újból csak békés megoldásokkal és az üzlet felosztásával menekült a csőd elől.

Közben Fromm ur megnősült s kevéssel utóbb a felesége megcsalta. Hogy Fromm ur tudott-e erről vagy sem, az bizonytalan, de ez alkalommal is joggal emlegethette volna:

— A társam . . .

Igy sokféle és sok éven át váltakozó társasviszonyokban bukdácsoltt Fromm Keresztély az életen át egész a háboru kitöréséig. A háborus konjunktura, mint sok mással, vele is újból és hamarosan feledtette legutóbbi bukását és ismét vállalkozni akart, vagyis ami számára egyértelmű volt . . . társat keresett.

Fromm Keresztély nevének hitele azonban a bukásokban, felszámolásokban és kiegyezésekben gazdag mult alatt alaposan megromlott. Rossz kéznek ismerték, azok, akik szintén hajlamosak voltak a társasviszonyra. S Fromm Keresztélynek ez egyszer nem akadt társa. Eppen most, mikor úgy érezte, hogy tárva áll előtte az élet és a gazdagság kapuja, most nem akadt. Szomoruan és kedvetlenül akasztotta ki a cégtábláját: Fromm Keresztély terménykereskedő. Másnap aztán borosan és elégedetlenül nézegette a felírást. Sehogyssem tetszett neki. Egyszerre derüs mosoly ragyogta be az arcát — a címfestőt hívatta és egy indokolatlan, de merész és-sel elintézte e számára olyan fontos problémát.

Béke=felvételek Kóber Leó

— Pfuj! 750 koronát mernek kérni egy négyszobás lakásért!

Másnap meglegedetten és boldogan olvasta el üzletnyitáskor és üzletzáráskor: Fromm és Keresztély.

— A társam, mondogatta azután újból meggyőződéssel és vidáman, egészen addig, míg a bíróság elé nem került holmi hadseregszállítási visszaélésekért.

A bíróság, melyben talán megvolt a jó hajlandóság, hogy öt-öt hónappal egyenlitse ki a Fromm és Keresztély cég belfelügyeit a tartozásait az igazságszolgáltatással szemben, hogy így egy személyben egyesítve találkozzon a kétegyességgel — végül is tiz hónapban állapodott meg.

A társam — sóhajtott melankólikusan, de megnyugodva Fromm Keresztély, mikor az ötödik hónapból a hatodikba lépett — azaz pontosabban — ült át.

Bálint Lajos.

A remete és a medve

A remetének volt egy szelid medvéje. Ez a medve nagyon okos állat volt és úgy szolgálta a gazdáját, mint egy igazi komornyik.

Egyszer a remete ebéd után lefeküdt a barlangjában lévő mohaágyra és megparancsolta a medvének, hogy amíg alszik, kergesse el az alkalmatlankodó legyeket.

A medve hűségesen teljesítette a parancsot, szorgalmasan hessegette az ágy körül zsongó legyeket, egy szemtelen légy azonban konokul visszatolakodott az alvó remete orrára.

— Eltakarodj, beste lelke, — mordult rá a medve — mert bizony mondom neked, csuful jársz, — de a szemtelen légy nem tágitott.

Erre a medve felkapott egy hatalmas követ és agyonütötte vele a remete orrán a tozlakodó legyet. A rend kedvéért egy füst alatt a remetét is agyoncsapta.

A remete igen megharagudott a rossz viccért és hogy ilyesmi többé elő ne fordulhasson, légyfogót állított fel a barlangban.

(Vész.) 36

Béke=felvételek Gedő Lipót

Főnök (fölnyög): Nem értem, tíz napja sürgönyöztem Londonba és még mindig nincsenek itt azok a szövetek!...

Színházjegy-ankét

(A színházjegy-ankétion több fontos és égető kérdés tárgyaltak. Az első kérdés az volt: milyen intézkedésre volna szükség, hogy a szappanjegyeket eset-rő-esetre beváltásák. A második kérdés: milyen állást foglaljunk el a szabóságok bérmozgalmá doltgában. A harmadik kérdés: lehet-e a választójogban kompromisszumot létesíteni a hatelemis és négyelemis politikusok között. Tárgyaltak továbbá a színházjegy-problémát is. Az ankétion európai és amerikai kitűnőségek vettek részt, akik a megoldásra nézve elsőrangú módszereket ajánlottak fel.)

Hindenburg: Hogy milyen állást foglaljunk el? Engedjék meg, uraim, hogy erre a kérdésre, minthogy stratégiai titkokat árulnék el vele, ne válaszoljak.

Andrássy Gyula: Engem nem köt a hadi-titok. Én erre a kérdésre is felelhetek. A magam részéről miniszteri állást óhajtanék el-foglalni.

Dr. Oľajközponthy: Ami a szappan, színház- és babjegyeket illeti... (Nagyon helyes. Leül.)

Tisza István: A szappan föltétlenül össz-szefűg a kulturával. Javasolom tehát, hogy aki nem végzett hat elemít, ne lehessen vá-lasztó. Színházba pedig csak akkor mehessen, ha Károly-keresztje van, ha sikerült beváltania valamennyi szappanjegyét, és legalább negyvenhárom hónap óta kinn van a hareté-ren. (Helyeslés a munkapárton.)

Feld tata: Ahosz nem kel szappanjety. Aki a haretéren volt, nálam mintik kap jety.

Nálam nem kel ácsorokni. Civil is gap. És ha aszt akarják, hogy a többi színházban is gap-jon, enek ety mőtja van. Irjon oda is a Felt Mátvás tarabot.

Wilson: Csatlakozom. Legyen béke. Béküljetez emberek. Béküljetez meg a gondolat-tal, hogy nem mehettek színházba. Ne is menjetez, függesszetez szemetezetez a nagy színjátékra és ránk, akik az emberiség üdvét akarjuk s szívünköl utálunk minden komé-diót. (Taps. Wilson kijön a függöny elé és megujrázza.)

Bayor Gizi: Nem tehetek róla, ha minden este engem léptetnek fel, persze hogy tolonga-nak. Léptessenek fel más, valami kevésbbé ismert művésznót. Például azt a hogyishivják, Jászai Marit. Vagy azt a Blaha Lujját. Akkor lesz jegy.

Esterházy Móric: Ugy van. Itt csak ak-kor lesz megoldás, ha a nagy tehetségek le-mondanak.

Ferdinánd román király: Én lemondok

Pasics: Én is.

Lloyd George: Én nem mondok le. Sem-miről nem mondok le, amíg meg nem semmi-sitem a porosz militarizmust. Ez az oka min-dennek. Annak is, hogy nem kaptok jegyet a Nemzetibe. A brit nemzet adta nektez Shakes-pearet, a porosz elvette tőletez. Rajta, rázza-tok le öt magatokról és szabadítsatok fel a tő-tokat.

Hadi úr: Van szerencsém ajánlani, kövés-sék az én példámat. Aki nem tud színház-jegyhez jutni, váltszon páhoiybérletet. (Helyeslés.)

Fényes László: Javasolom, utaljanak át minden játszandó színművet a cenzurának. A kitűnő bizottság majd annyi ablakot hagy a darabon, hogy ezeken keresztül kényelmesen nézhetik az előadást.

Trockij: Az én módszerem biztosabb. Nem irtam alá a békeszerződést s a németek jegy nélkül jöttez be hozzánk.

Sándor Pál: Jegy nélkül: valóban ez a leg-jobb módszer. Ajánlom is. A nép menjen be a színházba, ahogy tud. Ha a színház megtelik, a kalauznó indít és jegyet ad.

Beöthy direktor: És aki bliccel?

Sándor Pál: Ugyan kérem. Ennyi kis él-vezete a színházlátogatónak is lehet.

Kaczér Illés.

Szerenád

A szívemet szeretném belezárni
A sóhajba, mely ablakodba leng
És mely csendes, mint ábrándos kanári,
Ki Indiában
Meghalni egy borzas nagy fára ment.

Vagy úgy ereszteném fel ablakodba,
Mint a léggömböt, bolond nagy golyót,
És utána leskelődnének lopva
A nagy hegyek,
A zajló városok és a zajló folyók.

És orgonálna erdők feketéje
És a nép a mezőkre futna sirva...
És senki sem sejtene, hogy az éjbe,
Szamar költő
A versét Néked sirta!

Iuhász Árpád.

Az igaz szerelem

Éveken át néztem a szép lányokat az Abbázia ablakából, de rám egy sem nézett vissza, mindössze annyi történt, hogy egyszer egy hölgy egy kis kutyát vezetett zsinóron, én megnéztem a hölgyet is meg a kutyát is, a kutya visszanezített rám.

Egyszer aztán foggyökér gyulladás miatt megdagadt a képem. Ugy néztem ki ott az ablakon, mint egy csúfolódó torz-pofa. Mosolygó leányarcok százai fordultak felém, ujjal mutattak rám, ha kettesével jöttek a leányok, egyik így szólt a másikhoz:

- Nézd azt a majmot!
- A másik vihogva örült nekem:
- Sze—e—gény, fáj a foga.
- Ahá! — kiáltottam magamban —

Megtaláltam a siker titkát! Nem elég szérenylen ülnöm és vágyakozva bámulnom, hanem föl kell tűnnöm.

A fogfájásom azonban elmúlt és fel-tünési daganatom vészjóslóan kezdett apadni. Mesterségesen kellett valami csáb-jelet előidézni. Óriási ötszögletű fekete angoltapaszt ragasztottam tehát a homlokomra, a jobb képemet bekentem fehér cinkkenőccsel s a bekent foltra zöld púdert hintettem. Így felkészülve elindultam az Abbázia felé.

Mialatt a körúton mentem, minden szembe jövő nő megnézett, a legtöbben mosolyogtak, sokan vissza is néztek rám, Bátorságra kaptam és egy szép félkő-vér leányt megszólítottam. De nem ám csak úgy, hogy hová megy kedves, meg hogy megenged-e, hogy csatlakozzam. Nem. Mert amint már mondtam, megleltem a siker titkát. Odasompolyogtam a leányhoz s mivel kora délután volt, úgy köszöntöttem, hogy „jóestét”, s ezt mondtam neki:

— Kísérjen el, kérem, az Abbáziáig. Félek egyedül menni, mert egy csunya nő les rám, boszúból meg akar csókolni!

A leány elnevette magát és szólt:

— Na, ezt alig hiszem. Nagyon elszánt nő lehet.

Együtt mentünk az Abbázia felé s mint kedves ismerősök, beszélgettünk. Hogy mi az a zöld folt a képemen, — kérdezte. Megütöttek, — feleltem. Jaj, ki? — faggatott tovább. A detektív! — feleltem gyűlölettől rezgő hangon. — Miért? Jaaa, nagy harcom volt a rendőrséggel! A multkor nyomorult árulás következtében bekerítettek, amikor a Bachruch ékszerüzletében éppen egy nagy aranytálca gondos átfűrésével voltam elfoglalva.

— Jesszusom! — sziszegte a leány.

— Na, nem tesz semmit, — mondtam hanyagul, — kevesen voltak, mindössze huszonheten, könnyen elbántam velük. Csak ez a kis ütés ért.

— Sz—e—gény fiu! És miért zöld ez az... izé!

— Már több hetes. Eleinte vörös volt,

Charlotte kisasszony

Feiks Jenő.

Márkus Emilia és Lengyel Menyhért

aztán lila lett, de most már zöld, mert penészedik.

A leány elsápadt, láttam, hogy egész testében reszket, hogy a szive hevesen ver, mert a kezével a kebléhez kapott. Rajtam is kellemes zsbongás futott keresztül, ekkor éreztem életemben először, hogy mi az, ha az embert egy nő igazán szereti.

Nagy Lajos

A TOLONC

Aránylag elég rövid népszimű.

Vencel: Édesanyám, ha benéz,
Édesanyám, ha benéz
Bépestre,
A toloncház ablakán,
A toloncház ablakán
Nézzen be.
Ott lát engem komisz tolonc
Ruhába.
Hogy a fene egye meg,
Az a zsir mért is van nekem
Szimálva.

Felügyelő: Elég volt a dallozásból, Vencel-szláv. Most végig járjuk a munkatermeket, keressen magának foglalkozást. Azt fog csinálni, amit legjobban szeret.

(Körülvezeti Zeidl urat a munkatermekben.)

Felügyelő: Lehet harisnyát kötni, papírzacsokot ragasztani, szappant főzni.

Vencel: Kitől vesznek a faggyu?

Felügyelő: Mit tudom én?

Vencel: És mennyiért?

Felügyelő: Maximális áron.

Vencel: Ki az a marha, akarok mondani, na igen, ki az a marhakereskedő, aki maxiért adja? És mennyiért adnak el?

Felügyelő: Maximális áron.

Vencel (felháborodva): Micsoda? Nahát ez egy skandál. Már látok, hogy itt nekem kell rend csinálni. (Extázisban.) En megveszek a toloncháztól minden harisnya, minden papírzacsok, minden faggyu, megveszek minden tolonc! Mindent megveszek és én fogok eladni. (Gyorsan megdrágítja az összes papírzacsokokat.)

Halló... itt A Szamár! Képrejtvény

J. A. Megkaptuk. Közzöljük. — G. A., Esztergom. Sok vidám volt köztük, de még nem üti meg a mértéket. — G. Lajos. Rövidebbeket kérünk és lehetőleg aktuálisakat. — XX. Század. Ezek nem feleltek meg, bár nem egészen tehetségtelen írások. — B. István. Előfizetők fiainak nem közöljük okvetlenül verscit. — Egy diák keserveiből. Nem közölhető. — Szeyolt. 1. Csütörtök délig. 2. Ez nem vált be. — Dr. Zugligethy. Várjuk a folytatást. Apró, vidám dolgokat kérünk. — G. Pista, főhadnagy. Ez az eset nem vicclapba való. — Olvasó. 1. Sikabonyi Antal dr.-nak *A néplélek és a háború* című könyve nagy feltűnést keltett irodalmi és tudományos körökben. 2. A kitünő tudós még fiatal ember. 3. Minden könyvkereskedésben.

A 8-ik számban közölt rejtvény megfejtése: Tamás elevszette az esztét. Helyesen fejtették meg: 12-en. Közzölök Barabás Arnold és Klein Katica Budapest, ingyen kapják egy évig A Szamár példányait.

Féhérmű régi árban | **Egy öltöny vagy kabát**
 vasalható, ha a német szabá-
 da-mazott rizskeményitópódot
 használnak. Mintaküldemény 10
 csomag 8 koronáért bérmentve
GROSS ANTAL Budapest, József-körút 23.

**A MAGYAR KIRÁLY GYÓGYSZE-
 TÁR KÜLÖNLEGES KÉSZÍTMÉNYEI**

KORMIN CITROM ZAMAT

TEAFIX TEA ZAMAT

per kg. 30.—és 35.—korona

**Főraktár: Kormin-Vállalat, Budapest,
 VII., Károly király-ut 17. Tel. 166 05**

ÜGYES KÉPVISELŐK KERESTETNEK

ÓVÁS! Rájöttem, hogy az általam gyártott **MODIANO - Clnbspecialité-** szivarkahüvelynek utánszatai vannak forgalomban, amelyek ellen egyedüli védelem a védjegy és aláírásom pontos megfigyelése.

S. J. Modiano

Bőrtalpvédő „GLÓRIA“

0	1
25-30	31-34
1 50	1 70
2	3
35-39	40-42
2 20	2 60
4	
43-46	
3 -	

„TROPEDES“ VASKAPTA
K 10.50

„Acéltalpvédő K“

Eredeti „Picard“ K - .80
„Makart“ K - .80
Kavirs 50 fillér
Liliput 27

Nagybani vásárlóknak engedmény.

Kovács Imre és Társa
 Budapest, IX. kerület, Üllői-ut 11. szám.
 Arjegyzék ingyen és bérmentve

HÖDITŐAN SZEP

remek **NYAKKENDŐ** „önbe-étváló Készülékek, eredeti GILLETTE kések!

Arjegyzéket csak 10 filléres bélyegért küldünk

NYAKKENDŐHAZ
 (László Andor) Deák Pereac-utca 14

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalb

FOGAK legszebben és **FENYVESI JENŐ** legtartósabban fogműtermében
 szájpaddás nélkül Budapest, VII. kerület, Thököly-ut 6. szám. Telefon: József 52-26

TAGFELVÉTEL a Magyar Nők klubjában

Az angol „debating clubok” mintájára megalakult Budapesten a Magyar Nők Klubja. Az alapszabályok kimondják, hogy csakis „művelt” nők lehetnek a klub tagjai, olyanok, akik nem kártyáznak, nem dohányoznak, nem politizálnak, erkölcsi tekintetben kifogástalanok és alkalmasaknak látszanak arra, hogy jövőben vezetőszerepet töltsenek be a közéletben. Az első tagfelvételi jelentkezésről a Szamár kiküldött és fürgé munkatársa a következő szikratáviratban számol be:

Az elnöknő: Ön azt adja elő, hogy férje bankigazgató, egy gyermek anyja és feltűnően erkölcsös. Mi a képesítése?

Bankigazgatóné (sikkesen meghajolva): Egyetemi tanári oklevelem van, tudok koresolyázni, tangózni, ismerem az összes kabarédalokat és a kaszinó Szürke estélyén megnyertem a szépségverseny első díját. Borzasztó házas vagyok. Teccik tudni, erről én nem tehetek. Tudok: horgolni, főzni, varrogatni.

Az elnöknő: Dohányzik?

Bankigazgatóné: Ugyan kérem, szóra sem érdemes. Én tudom mi a kötelessége, most, a dohányinség idején a honleányoknak; minden füstölőnivalót a férfiaknak kell átengednünk. Jó magam alig szívok el hetenkint egy-két doboz Dimitrinot. Hixost, Figarot, Waffiadist.

— Tud kártyázni?

— Jó vicc. Hát persze, hogy tudok. Tudok mackózni, bakkozni, huszonegyezni, ferblizni, lóruzmózni.

— Iszik?

— No, csak keveset. (Sóhajtv.) Istenem, hol vannak már azok a vérperzselő francia pezsgők és holland likőrök?

— Működik a közjótékonyág terén?

— Természetesen. Tegnap is láttam a moziban egy borzasztó háborus felvételt, mondtam is az uramnak: te, Lipi, ha még soká tart a népeknek ez a civakodása, a szívem hasad meg. És tessék elhinni, akármerre megy az ember, mindenütt ezeket a szegény hősöket látja. Már arra is gondoltam, hogy vöröskeresztes ápolónő leszek.

— Szóval házaselete kifogástalan és ideális?

— Esküszöm az égre, az ég istenére, hogy az utóbbi időben egyáltalán nem kenceficéztem.

— Ez szép. Ön tehát műveli magát, hogy jövőben érdemeket szerezzen a közéletben. Mik az olvasmányai?

— Társaság, Színházi élet, La Mode.

— **Tudja ön valamiképpen**

— Persze. Stammgast vagyok Gerbeaud-nál, báró Hadimillomosék társaságában mindennap a Ritzben vacsorázom, kedvelt ruhaszalónom Reiter.

— Mi a politikai meggyőződése?

— Beregi Oszkár.

Az elnöknő: Jelentkező a kivánalmaknak megfelelően, az összes szükséges erényekkel ékeskedik, fölvételtetik.

Vécei Miklós.

A szerkesztésért felelős: SZENES BÉLA.

Felelős kiadó: MAGYAR MIKLÓS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: VIII. Röck Szalárd-utca 9. Telefon: József 33—65, vagy József 5—93.

A szerkesztők személyesen találhatók: Minden csütörtök délután 6 és 7 óra között.

Előfizetési árak: Egy évre 24 K, félévre 12 K, negyedévre 6 K.

Kéziratokat nem adunk vissza.

„Ujságüzem” könyvkiadó és nyomda Rt. nyomása
Budapest, VIII., Stáhly-u. 13.

LEVÉL A SZERKESZTŐHÖZ

Igen tisztelt szerkesztő ur!

Nagy felháborodással lapoztam végig „A Szamár” ujságíró-számát. Szerkesztő ur mért feledkezett meg rólam, ki állandó munkatársa vagyok a lapoknak? Itt csatlolom jól sikerült fényképet, tisztességes ismerkedés nincs kizárva.

Molett, de tiszta multu
özvegy.

Állatmese

A TÜCSÖK ÉS A HANGYA.

A tücsök egész nyáron vígan élte világát és gunyolta a szorgalmas hangyát, aki reggeltől estig gyűjtötte a télire való eleséget.

— Jól van, jól, — mondta csöndesen a hangya — csak legénykedj, majd meglátjuk, mit csinálsz a télen?

És valóban, alig hogy beállt a tél, a tücsöknek fülig felkopott az álla. Nagy szükségében elment a hangyához eleséget kérni.

— No, ugye, megmondtam? — szólt a hangya. — Hát mit csináltál a nyáron, he?

— A nyáron énekeltem, — szegyenkezett a tücsök.

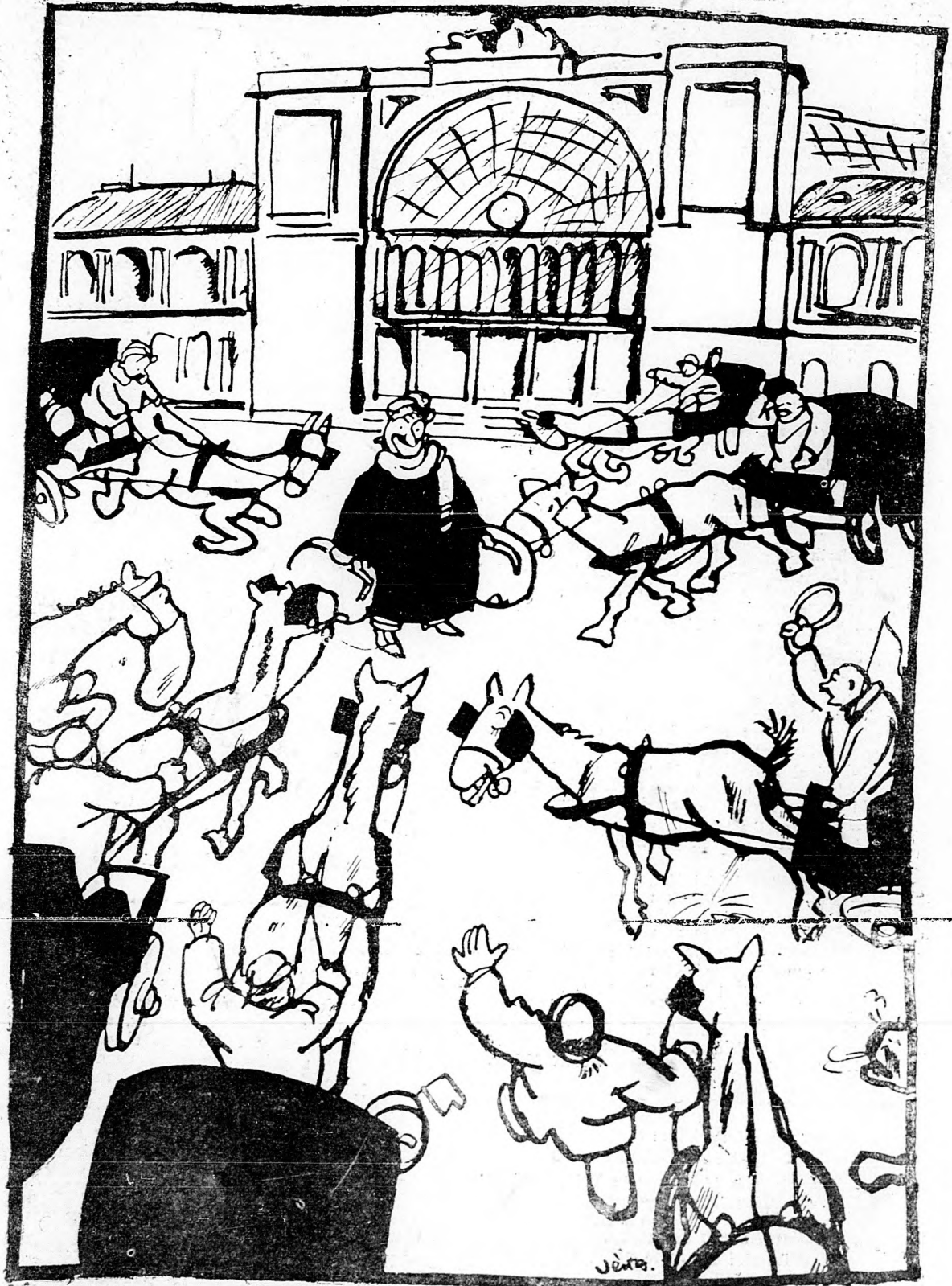
— Na, ha a nyáron énekeltél, akkor most táncolj!

— Látod, erre nem is gondoltam! — mondta örvendezve. — Hiszen ebből lehet csak igazán megélni.

Még aznap le is szerződött.

Béke-felvételek

Vértés Marcel

Kocsisok (könyörögnek): Nagyságos ur, nagyságos ur, az én kocsimba parancsoljon beszállni...